

ANTON BREKKE, PŘÍPAD PÁTÝ

JAN- ERIK FJELL

LOVCI ŠTĚSTĚNY

Jan-Erik Fjell

Lovci šťěstěny

Kriminální román

© Jan-Erik Fjell, 2016 by Agreement with Grand Agency

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ivana Voráčková, 2023

Cover © Alette Bertelsen / Aletteb.dk, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3391-0 (pdf)

Jan-Erik Fjell

Lovci šťěstěny

Kriminální román

přeložila Ivana Voráčková

Kapitola 1

Pátek 5. září, Fredrikstad

HŮL MAGNUSE TORPA PŘI každém jeho kroku cvakla o podlahu.

Úplně vzadu v garáži stál na špalcích vínový cadillac s bílou střechou. Opodál se založenýma rukama postával mechanik a zíral na auto. V dílně tlumeně hrálo rádio. Na betonovém sloupu uprostřed haly visel kalendář. Polonahá zářijová kráska na Magnuse Torpa shlížela prázdným pohledem. Když kalendář mýjel, ohlédl se. Září se ještě nedopracovalo ani ke druhému týdnu a dívka už měla přimalované bradavky a knírek.

Na bílé košili, u krku rozepnuté, se policejní průkaz pěkně vyjímal. Torp sevřel hůl. Prošel kolem dalších dvou betonových sloupů. Mechanik u cadillacu pokročil dopředu, podal mu ruku a představil se. Bylo mu něco přes čtyřicet. Měl husté tmavé vlasy a buclaté ruce špinavé od oleje.

Torp udělal krok stranou a podíval se na auto. Na podlaze ležela odmontovaná nádrž, vedle ní čekala v papírové krabici nádrž nová. Mechanik mu vysvětlil, že se jedná o Cadillac de Ville, model z roku 1978. I tady uvnitř se lak leskl, Torp na něm neviděl jediné ťuknutí, jediný škrábanec. Majitel musel být nadšenec, který se s autem neodvažoval vůbec jezdit,

nebo možná úplně zapomněl, že ho vlastní. Jenže mezi nádrží a podvozkem se našly kosterní pozůstatky.

„To by při jízdě vypadlo ven, ne?“

„Přivezli ho sem na návěsu, a jestli můžu hádat, s tímhle autem nikdo nejel už pěknou řádku let.“

„Ne?“ Torp obešel stojan. Zadíval se na masivní nárazník.
„Proč myslíte?“

„Chtěli jsme nádrž vyměnit, protože tu, co tam byla, už skoro sežrala rez. To auto stálo nepoužívané tak dlouho, že se uvnitř vysrážela voda, což dlouhodobě – velmi dlouhodobě – vede ke vzniku rzi. Takže není zas až tak divné, že ty kosti nikde nevypadly. Hádám, že když se tam dostaly, byly pěkně obalené masem.“

Pěkně obalené masem, zopakoval si v duchu Torp a sám pro sebe se usmál. Hlášení, které dorazilo na operační centrálu, znělo, že došlo k nálezů lidských ostatků. Bylo neuvěřitelné, jak dramaticky to působilo. Torp by přitom klidně věřil, že jsou to spíš ostatky nějaké kočky.

„Podívejte,“ pokračoval automechanik, „je čerstvě naleštěné a umyté. Uvnitř je stejně nablýskané. Ty kožené sedačky někdo nedávno ošetřoval.“

„Myslíte, že se ho chystali prodat?“

„Dost to tak vypadá. Chcete se podívat na ty kosti?“

Torp souhlasně zamručel a dál obdivoval auto. Na kosti vlastně až tak moc zvědavý nebyl. Auto ho zajímalo víc. Byl přesvědčený o tom, že zmiňované kosti patří nějakému zvířeti. Tak hluboce přesvědčený, že se s ostatními kolegy vesele smál, když souhlasil s tím, že se na ty *lidské ostatky* zajede podívat.

Mechanik mu podal malou krabičku, nebyla větší než desetkrát deset centimetrů. Kostí v ní byly naskládány jedna přes druhou. Všehovšudy dvacet kousků. Pět malých

a špičatých. Čtrnáct úzkých a tenkých, dlouhých něco mezi dvěma a šesti sedmi centimetry. Dvacátá kost byl malý kloub.

„Někdy není úplně jednoduché poznat rozdíl mezi lidskými a zvířecími kostmi,“ řekl Torp.

„Jenssene!“ zavolal automechanik.

Zpoza otevřené kapoty vykoul mladý muž. Otřel si ruce do kusu hadru a svižným krokem k nim zamířil. Torp odhadoval, že muž je zhruba v jeho věku, ale nevybavoval si, že by ho byl někdy potkal.

„Řekni tady pánovi, cos prve povídal mně,“ rozkázal starší mechanik.

Jenssen se nervózně podrbal ve světlých vlasech.

„No, říkal jsem, že to jsou lidské kosti,“ prohlásil se silným místním přízvukem.

„Aha?“ podivil se Torp. „A to víte jak?“

„Vyfotil jsem to a poslal jedný kámošce, dělá na veterině. Vsadil jsem se totiž s ostatníma, co je to za zvíře.“

„A ona řekla, že to jsou lidské kosti?“ Torp se znovu zadíval do krabičky.

„Jo,“ kývl Jenssen. „Pravá ruka nějakýho člověka.“

Kapitola 2

Pátek 5. září, Las Vegas

JEREMY McDERMOTT SE DÍVAL na ulici, kterou miloval i nenáviděl – na The Las Vegas Strip. Ten bulvár miloval, protože mu dal to nejcennější v jeho životě. A nenáviděl ho, protože mu to pak zase vzal. Netušil, co všechno je v sázce, dokud neprohrál úplně všechno. Jejich budoucnost. Bezpečí. Desítky tisíc dolarů, které na konci osmdesátých let nechal v rozličných kasinech, by o dvacet let později dokázaly zachránit život jeho ženy. Kdyby to byl tušil, měl by snadnou volbu. Nebo si to aspoň myslel. Za nejtemnějších večerů, když přemýšlel o tom, jak kdysi žil, si už tak jistý nebyl. Ale rozhodl se tomu věřit. Minimálně proto, aby byl dál schopen žít sám se sebou.

Nelíbilo se mu, v co se město proměnilo. Připadal si, jako by ho pohltilo. Příliš vyrostlo. Příliš zářilo. Už skoro ani nebylo vidět nebe. Staré hotely a kasina, které dřív tvořily centrum, vypadaly vedle pohádkových zámků, které je nahradily, jako maličké bungalovy.

Jeremy McDermott si narovnal bekovku a sevřel hůl. Vmísil se mezi davy turistů. Okamžitě si jich všiml. Lidí, kteří si sem přijeli splnit sny, ale odjedou odsud se stejným osudem jako on. Rodiče, kteří prohrají peníze na školné svých dětí.

Byznysmen, který ještě před obědem stihne prošustrovat milion dolarů a stejně se ve dvanáct dostaví na jednání, kvůli kterému sem vlastně přijel, jako by se nic nestalo.

Ušel několik set metrů a pak se zastavil před komplexem kasin The Mirage. V osmi pruzích za ním svištěla auta. Mladá žena do něj vrazila a bez jediného slova šla dál. Opřel se o hůl. Pomalu se otočil a věnoval jí přísný pohled. Pak vzhlédl k The Mirage. Protože tohle bylo to místo. Tady se to stalo. Jenže to bylo dávno předtím, než tu postavili tenhle zámek. Sklopil zrak. Zadíval se tam, odkud se tehdy vynořila ona.

Jeremy McDermott měl ke Stripu zvláštní vztah. Tady ji uviděl poprvé. Tady ji požádal o ruku.

A tady si přál zemřít.

Kolonie mobilních domů Kensington Community sestávala z desítek karavanů a nacházela se na severozápadním konci Las Vegas. Od toho, čím město proslulo, se tahle čtvrť snad ani víc lišit nemohla. Turisté nejspíš ani netušili, že taková místa existují. Nebyly tu žádné padesátipatrové hotely, které by zastiňovaly nebe. A na oblohu se teď Jeremy McDermott právě díval. Na hvězdy a na tmu. Jediná blikající světla v téhle části města byla tam nahoře. Na koncích křídel stíhaček, které se s rachotem proháněly nad ním. Mířily na Nellisovu leteckou základnu, která s kolonií sousedila.

Jeremy byl unavený, ale ne dost na to, aby usnul, jakmile se hlavou dotkne polštáře. A potřeboval usnout rychle. Jinak by určitě začal přemýšlet, a jakmile s tím jednou začal, spánek už se pak nedostavil. Díval se na temnou, úzkou silnici, která se táhla mezi řadami karavanů. Sedm z osmi lamp přestalo svítit. Čtyřikrát volal, aby nahlásil, že se v nich musí vyměnit žárovky, ale nikdo se zatím neobtěžoval s tím něco udělat. Až teď ho to ale začalo rozčilovat. Protože kdyby

je někdo opravil, viděl by, jestli v autě před karavanem 13 někdo sedí. V karavanu 13 nikdo nebydlel přinejmenším tři měsíce. Ten chudák, co v něm bydlíval, tam ležel mrtvý čtrnáct dní, než se někdo obtěžoval vejít dovnitř. A ani tehdy to nebylo proto, že by někomu leželo na srdci jeho zdraví, chtěli ho jen požádat, aby si vynesl ty smradlavé odpadky.

Jeremy znovu zamžoural, ale stejně nic neviděl. Vrátil se do karavanu a zavřel za sebou dveře. V koupelně si odbyl večerní hygienu. Zkontroloval, že v kuchyňce nejsou do sítě zapojené žádné přístroje, a pak se vrátil k televizi. Posadil se do jednoho ze dvou křesel. Sebral fialovou cvrnkačí kuličku, kterou měl položenou na ovladači, a zapnul televizi. Pohrával si se skleněnkou v dlaní, zvedl ji proti světlu obrazovky. Prohlížel si odraz světla ve skle kuličky a pak si znovu opřel ruku o područku. Nad televizí visela svatební fotografie a na ní byl on a Rose, žena, která s ním v manželství vydržela dvaadvacet let a tři dny. Přesunul pohled na prázdné křeslo vedle sebe. Bylo prosezené. Na opěrce pořád spočíval polštář, který měla při sledování televize vždycky pod hlavou.

Těžkla mu víčka. Už brzo, pomyslel si. Už brzo ji ve spánku opět uvidí. Někdy mu to připadalo skoro jako ve skutečnosti.

Vzbudila ho rána; kulička mu vyklouzla z ruky. Konečně. Opřel se rukama o područky a vytáhl se v křesle o něco výš. Zvedl skleněнку, která se po křivé podlaze odkutálela do obvyklého místa v rohu. Vrátil ji na ovladač. Znovu zkontroloval kuchyň, všechno bylo vypojené. Chvilí v klidu postál a sledoval televizi. Obrazovka teď patřila stále televizní zpravodajce večerních zpráv na CNN. Její plné rty se pohybovaly, ale Jeremy ji neslyšel. Zvuk byl ztišený až moc. Bylo to jedno. Protože obraz v horním pravém rohu

ho tak jako tak přiměl se zastavit. Vínový Cadillac de Ville se zlatými litými koly. Na světě existoval jediný model, který měl tyhle disky.

Tenhle.

Jeremy se rychle vrátil k televizi. Popadl ovladač a zvýšil hlasitost.

„... a nikdo prozatím netuší, jak se tam to auto dostalo, a už vůbec ne, komu patří.“

Kamera změnila úhel. Žena teď zabírala menší část obrazovky a objevil se i její mužský protějšek.

„Je to tak trochu záhada,“ řekl reportér a odhalil dvě řady bělostných zubů. „Co si o tom myslíš, Juliano?“

„Prý je jisté, že se jedná o lidskou ruku, ale pro mě za mě by to klidně mohla být pracka ledního medvěda.“

Oba se krátce zasmáli a slovo opět převzala Juliana. Tohle byla poslední zpráva dne, takže jen poděkovala divákům za pozornost a na obrazovce ji vystřídala mapa USA se sluníčky na většině území.

Strach a úzkost se ho zmocnily současně. Vypnul televizi a zůstal stát ve tmě. Poslouchal vlastní nervózní dech. Věděl, že jediná správná věc, kterou teď může udělat, je odjet pryč. Daleko. Protože jinak ho minulost zase dožene.

Jenže nemohl. Neměl peníze ani na cestu do Los Angeles. Stál bez hnutí ve ztemnělém karavanu. Ten druhý nezapomněl, tím si byl jistý. Nebo možná zapomněl?

To auto!

Jeremy udělal pár kroků. Posadil se na rohovou pohovku. Opatrně nadzvedl závěs a vyhlédl ven. Od auta přes silnici kráčel muž, dlouhými, rozhodnými kroky. Věděl, kam jde, mířil k cíli stejně jistě jako raketa s termovizí. Jeremy se zvedl. Popadl hůl a postavil se za dveře. Zvenku slyšel kroky. Zastavily se. Někdo vzal opatrně za kliku. Zamkl? Jistěže ano.

Vždycky zamykal. Stejně jako vždycky vypojoval kávovar a toustovač ze zásuvky.

Někdo se pokusil dveře otevřít, ale pohnuly se sotva o pár milimetrů, než se zarazily o zámek. Několik vteřin bylo ticho a pak se kroky ozvaly znovu. Obcházely karavan. Ten druhý se nejspíš šel podívat, jestli někde není otevřené okno. Protože kdyby tyhle dveře vykopl, probudilo by to sousedy. Pro Jeremyho bylo dobře, že ten chlap tuhle část města moc neznal. Protože tady se o nějaké dveře vykopnuté uprostřed noci nikdo nestaral. Nikoho by to neprobudilo. A kdyby náhodou ano, jen by zahulákal pár nadávek a pak se pokusil znova usnout.

Kroky se teď ozývaly z opačné strany karavanu.

Jeremy co nejpomaleji otočil klíčem v zámku. Málem to ani necvaklo. Skoro neslyšně. Otevřel dveře, a jak nejrychleji dokázal, vyrazil kolem vlastního auta. Nastoupit by nestihl. Ten druhý by ho uslyšel v okamžiku, kdy by otevřel dveře u řidiče. Teď se musel prostě dostat pryč, zjišťovat, co dělat dál, může později.

S každým jeho krokem hůl narazila do zaprášeného asfaltu. Věděl, že jeho tělo nevydrží jediný pád. Jestli upadne, je mrtvý; vstávání by mu trvalo moc dlouho. Protáhl se mezi dvěma karavany, které stály v kopci pod tím jeho.

Zaslechl ho ten druhý?

Situaci nijak nevylepšoval fakt, že tu pochoduje jen v ponožkách. Jeremy vykoul zpoza rohu. Muže nikde neviděl. Možná je uvnitř karavanu a hledá ho? Jeremy si nepamatoval, jestli za sebou zavřel dveře. Nejspíš ne.

A tak se vydal dál. Potřeboval přejít silnici a dostat se do východní části kolonie. Potom přejde hlavní silnici a bude moci požádat o pomoc hlídku u letiště.

V tu chvíli ho něco udeřilo do ramene. Pálilo to. Jako by dostal ránu elektrickým proudem, jenže tohle nepřešlo za pár vteřin a bolelo to daleko víc. Ohlédl se, ale nikoho neviděl. Sevřel si rameno, bylo teplé a mokré. Podíval se na vlastní ruku a zastavil se na místě. Byla celá od krve. Střelili ho. Ale jak to, že neslyšel výstřel? Žádný se neozval.

Stejná bolest se mu zakousla do stehna. Upadl na bok. Ztlumil pád rukou a přepadl na záda. Teď toho druhého viděl. Daleko. Procházel mezi karavany a šel k němu. Jeremy se pokusil odplazit pryč, jen za pomoci zdravé ruky a jedné nohy. Kdyby se tak dostal jen o kousek dál, třeba by se mu pak podařilo ztratit ve tmě... Došly mu síly.

Zůstal ležet a zadíval se na hvězdy. Nad ním zeleně a červeně zablikala světla stíhačky. Pak se ozval řev motorů a svištění vzduchu. Stíhačka zmizela. Kroky se přiblížily. Pravou rukou sevřel hůl. Ten stisk dokazoval, že žije. Ještě neumřel.

Nad ním se objevila něčí tvář.

Jeremy se podíval na zprávy příliš pozdě. Ten druhý už mezitím rozhodl, že mu nebude dovoleno dál žít.

Muž se skrčil do dřepu. Naklonil hlavu ke straně. Zvedl pistoli. Tvář měl zcela bez výrazu.

Jeremy plnou silou máchl holí. Zasáhla muže ze strany do hlavy. Pistole okamžitě vystřelila. Bolest, kterou předtím cítil v rameni a v noze, se tentokrát zahryzla do prsou. Ale stále ještě dýchal. Posadil se. Ten druhý zůstal ležet na zemi.

Jeremy se začal plazit k autu. Klíčky měl v zadní kapse. Otevřel dveře u řidiče a vysoukal se na sedačku. Nastartoval. Ruce se mu třáslly. Lapal po dechu.

Tohle zvládne, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělá – a všechno nasvědčovalo tomu, že to přesně tak bude.

* * *

Jeremy si byl poměrně jistý, že cestou nikoho nezranil. Takže to muselo být tou rychlostí. Když sjel z Las Vegas Freeway na Spring Mountain Road, jela za ním už tři policejní auta se zapnutými světly i sirénami. Nebyl zmatený, věděl, že by měl zastavit. Možná by to pak přežil. Ale jak dlouho? Jeden den? Dva dny? Bylo to jedno; už se rozhodl. Cítil stejný klid jako jeho žena, když ho naposledy objímala a šeptala mu, že se znovu shledají.

Už to bude brzy.

Když zabočil na Las Vegas Boulevard – na Strip –, připojila se k průvodu další dvě policejní auta. Podíval se do zrcátka. Modrá policejní světla tady dole prohrávala bitvu o pozornost. Jeremy projel kolem Palazza a Treasure Islandu. Podjel lávku pro pěší. Doprava před ním zhoustla, ale auta uhýbala sirénám, které ho doprovázely. Jeremy přešel do levého pruhu. Prudce zabočil a přešel středový travnatý pás. Vecpal se do volného místa v pravém pruhu, pomalu sešlápl brzdu a najel na chodník před The Mirage. Pneumatiky zaskřípěly na asfaltu, jak prudce dupl na brzdu.

Z jihu přijížděly další policejní hlídky. Víc, než by dokázal spočítat. Lidé se shromáždili kolem auta. Otevřel dveře a vypadl ven. Nějaký muž na něj křičel. Lidé nabíjeli pistole a brokovnice. Policisté ho žádali, aby odhodil zbraň. Jeremy žádnou zbraň neměl, a zatímco se plazil vpřed, snažil se to na ně zavolat.

Odplazil se metr, pak další metr, pak se zastavil. Někdo křičel, že se nemá ani hnout. Stejně už dál nemohl. A nevadilo to.

Protože už byl u cíle.

Kapitola 3

Neděle 7. září, Oslo

DŮM V ULICI GREGERSE GRAMA vyčníval nad ostatními vilami jako zámek. Hlavní budovu spojoval s novější částí ochoz vedoucí nad vstupní partií. Kdykoliv sem Anton zavítal, připadal si maličký. Ne že by celá nemovitost byla tak obrovská, spíš proto, že muž, kterému dům patřil, byl podle nejnovějšího čísla časopisu *Kapital* v podstatě přesně o miliardu bohatší než on. Ale peníze ho tolik netrápily. Znal Elisabeth natolik, aby věděl, že ty ji nenalákaly. Celou dobu ho trápil spíš fakt, že Herlov Langgård byl všechno to, co Anton už nebyl, a vůbec si to neuvědomoval.

Zaparkoval u brány a prošel po příjezdové cestě z kočících hlav. Pokračoval pod stříšku ke dvoukřídlým vstupním dveřím a po kamenných schodech nahoru. Zazvonil na zvonek, který představoval stejné zvíře jako sochy po obou stranách dveří: lva.

Elisabetino dokonale upravené tmavé obočí se nadvzdlo v okamžiku, kdy otevřela dveře. Obklopovala ji vůně čerstvého pečiva.

„Ahoj,“ pozdravil Anton a křivě se usmál. „Měl jsem náhodou cestu kolem.“

Měla na sobě halenku, tmavé džíny a zástěru. Tmavé vlasy měla svázané do culíku.

„Aha?“ vrhla na něj skeptický pohled. „Jaká byla včera ta svatba?“

„Hezká. Fajn.“ Anton vkročil do dveří. „Alexi!“ zavolal do chodby.

„Je dole a paří,“ odpověděla Elisabeth. „Má sluchátka. Jedl jsi něco, nebo si s námi dáš oběd?“

„Herlov není doma?“

„Není, odjel před hodinou. Tak dáš si, nebo ne?“

„Když už jsme u jídla,“ ukázal Anton na zástěru, „myslel jsem, že na to máte lidi?“

„Tyhle tvoje vtipy o boháčích byly zastaralé už loni. A upřímně řečeno, fakt ses mohl nejdřív aspoň osprchovat.“

Obrátila se k němu zády a odešla do kuchyně. Anton zavěšil. Nic necítil. Možná na něm ulpěl parfém z toho, jak ho předchozího večera dlouze objala jedna z nevěstiniých kamarádek? Že by Elisabeth cítila tohle? Proměnila se snad ve psa?

„Myslel jsem, že Alexe vezmu někam na jídlo, ale kdyby ti to mělo kazit plány, tak...“

„To mám radost, že mi to říkáš takhle dopředu,“ řekla upjatě a zmizela za rohem. „Jestli se ti chce, klidně vyražte. Ale housek jsem napekla dost pro všechny.“

Anton do sebe nacpal čtyři housky. Na všechny si naložil hromadu sýra a šunky a okurky a papriky. Stál v obýváku a vyhlížel oknem situovaným na jih. Zahradu zasypalo spadané listí, leželo i na plachtě, kterou byl zakrytý bazén. Když počasí dovolilo, bylo odsud vidět až k Oslofjordu. Dneska ale ne. Centrum města se ztrácelo v mlze. Na nebi se mísily světlešedé mraky s tmavošedými. Nečas, který hlásili na včerejšek, očividně dorazil až dnes.

Zaslechl kovové klapnutí. Anton se otočil. Alex se svalil na křeslo naproti pohovce s plechovkou koly v ruce.

„Nenapadlo tě se zeptat svého starého otce, jestli by si taky nedal?“

Alex si povzdechl a donesl další plechovku. Anton se rozvalil na pohovce. Vzal si kolu, otevřel plechovku a usrkl. Na prohnuté televizní obrazovce zahlédl nějakou reklamu. Sebral ovladač ve chvíli, kdy si všiml, že se po něm natahuje i Alex.

„Zabavuje se,“ prohlásil a znova se napil. Přitiskl si ovladač na hrud. „Jak to jde ve škole?“

„V pohodě.“

„V pohodě?“ Anton se na něj zadíval. „Letní prázdniny skončily teprve před chvílí a ono to je v pohodě?“

„Nuda. Brzo začnou schůzky před konfirmací.“ Alex obrátil oči v sloup a otráveně zaklonil hlavu. „Nechápu, proč nemůžu mít normální občanskou konfirmaci. Měsíce tam budu vysedávat a poslouchat kecy o Ježíšovi. To bude nuda k uzoufání.“

„S Ježíšem si nezahrávej, Alexi,“ podotkl Anton a přepnul kanál.

„Ty jsi fakt mimo.“

Anton se ušklíbl.

„Bude to nuda, ale člověk si tím tak nějak musí projít. Třeba si tam aspoň nabrnkneš holku.“

„Nech toho.“

„Čeho? To přece musíš. Podle mě jsem ve tvém věku měl tak tři holky.“

„A teď nemáš žádnou,“ posmíval se Alex.

V televizi se objevil nehybný záběr na fredrikstadskou policejní stanici. Anton se napil z plechovky a přitom sledoval obrazovku, na které teď ukazovali sestřih z Fredrikstadské

autodílňny. Muselo to být to video z pátku, na pozadí stál hlouček automechaniků v živé diskusi, před vchodem parkovala dvě policejní auta a dodávka technického oddělení. V záběru se zničehonic objevil Magnus Torp a před ním mikrofon.

„To to pořád ještě nevyřešili?“ ozvala se z kuchyně Elisabeth. „Tyhle záběry ukazují celý víkend.“

„Tohle jsem nějak vůbec nezaregistroval,“ odvětil Anton a zesílil hlasitost.

„Ještě aby, ty přece pořád někde paříš, čeho by sis taky všímal.“

Elisabeth se postavila za něj. Zvrátil hlavu a podíval se na ni.

„Měl jsem plno práce.“

„No jasně...“

Vzhlédl k ní a věnoval jí škádlivý úsměv, kterým ji tehdy okouzluje, před více než dvaceti lety.

„Ty si nikdy nedáš pokoj, co?“

„A s čím?“ smál se Anton. „Podívat se na tebe snad ještě smím, ne?“

Elisabeth něco zamumlala a odešla z místnosti.

„Byl jsem přece na té svatbě,“ pokračoval Anton. „Víš, jak jsem z těchhle věcí nervózní. Měl jsem dokonce i proslov, napsal jsem ho večer před obřadem. Taky jsem si vzpomněl, že musím dát oblek do čistírny, jenže to už byl pátek odpoledne. Musel jsem vypláznout extra prachy, aby ho stihli vyčistit do soboty ráno. A jako by to nestačilo, zapomněl jsem zhasnout světla na autě, takže jsem ráno zjistil, že mám vybitou baterku. Naštěstí měla sousedka startovací kabely.“ Z kuchyně se neozvala žádná odpověď. „Vyprávěl jsem ti o ní, ne? Ta mladá, krásná svobodná matka, která se tam nastěhovala hned po mně? Pomáhal jsem jí tehdy stěhovat nábytek,

takže povídala, že je ráda, že mi to teď může trochu oplatit. To si piš, že mě překvapilo, když se pak zeptala, jestli si spolu nedáme sklenku vína. Jenže já musel na tu svatbu, že jo, takže jsem ji musel s díky odmítnout.“ Pořád ticho. „Ale bylo od ní hezké, že se zeptala.“ Opět zaklonil hlavu a podíval se ke kuchyni. „Nebyl to přece poslední večer.“ Ticho. „Elisabeth?“

„Na to už jsem odpovídal,“ prohlásil Magnus Torp rozhodně do mikrofону TV 2. „Už se nám podařilo zkontaktovat člověka, který auto do servisu přivezl, a během víkendu ho vyslechneme.“

„Je majitel auta z něčeho obviněn?“

„Ne. V tuto chvíli je vedený jako svědek.“

„Slyšeli jsme, že auto nemělo poznávací značku,“ ozval se reportér. „Můžete nám tuto informaci potvrdit?“

„Je to tak,“ odpověděl Torp. „Auto není zaregistrované.“

„Jaká je vaše základní hypotéza?“

„S ohledem na průběh vyšetřování vám k tomu neposkytnu žádný kom–“

„A co ty kosti, co se našly?“ přerušil ho reportér ze státní televize NRK. „Myslíte, že se vám podaří získat vzorek DNA, aby bylo možné určit, komu ta ruka patří?“

„V to samozřejmě doufáme, kosti jsme poslali Ústavu soudního lékařství k analýze. Ty kosti tam ale pravděpodobně ležely řadu let. Je otázka, jestli se z nich podaří vzorek DNA vůbec získat, takže o tom si můžeme popovídat někdy později.“

„Budete se teď vracet ke starším případům pohřešovaných osob?“

„Nezlobte se,“ řekl Torp, „ale k tomu vám teď už víc neřeknu.“

Odešel a opíral se přitom o hůl. Reportér předstoupil a zadíval se přímo do kamery.

„Vyšetřování tedy vede detektiv Magnus Torp, stejný policista, kterého před rokem postřelili při v–“

Anton vypnul zvuk, zvedl telefon a poslal Torpovi zprávu: „Tak jak to jde s jedinou pravou rukou na světě, která dostala zabrat víc než ta tvoje?“

Kapitola 4

Únor 1974, Las Vegas

„JSTE HRÁČ, PANE QUESTE?“ otázal se Elliot Applebaum.

Ředitel The Shark Casino & Resortu stál u oken v kanceláři ve třetím patře a sledoval prostor herny pod sebou. Nedoléhaly sem radosti ani strasti lidí tam dole. Ani cvakání žetonů. Ani šustění nespočtu balíčků karet, které zrovna někdo míchal, ani cinkání zvonků z několika set herních automatů, které stály vyrovnané podél stěn v prostoru mezi všemožnými hráčskými stoly.

„Nejsem, pane,“ odpověděl Hayden Quest.

Elliot Applebaum se k němu otočil čelem. Hayden Quest seděl na židli před pracovním stolem, měl na sobě černý oblek, bílou košili a úzkou kravatu. Podle životopisu byl o pět let mladší než Elliot Applebaum – bylo mu dvacet šest.

„Nikdy jste nehrál?“ zeptal se Elliot a přešel přes místnost.

„Na vojně jsem trochu hrál karty, ale to spíš jen abych zabil čas.“

„Hlásíte se na pozici vedoucího bezpečnostní služby v kasinu, ale nejste ani trochu hráč?“ otázal se Elliot Applebaum z druhého konce místnosti.

„Někdo by to považoval za přednost, pane,“ odpověděl Hayden Quest a ani se neohlédl.

Elliot Applebaum otevřel jednu ze skříněk. Vytáhl láhev kořalky.

„Dáte si něco k pití, pane Queste?“

„Ne, díky, já nepiju.“

„Nepijete?“ podíval se Elliot Applebaum. Podíval se na hodinky. „To jako že nepijete před čtvrtou, nebo jako že jste naprostý abstinents?“

„Druhá možnost je správně, pane.“

Elliot Applebaum se podíval na Haydena Questu a zamručel, pak nalil aspoň sám sobě do sklenky, na dva prsty vysoko, a vrátil láhev do skříně.

„Můj otec vždycky říkal: nikdy nevěř chlapovi, který nepije.“ Otevřel jeden ze šuplíků pod skřínkou. Zalovil v něm a vytáhl dvě velké kostky ledu. Zacinkalo to, když narazily do dna a do stěn skleničky. Vrátil se k pracovnímu stolu. „Jste věřící?“

„Ne, pane.“

„Vyléčený alkoholik?“

„Ne, pane.“

Elliot Applebaum se posadil. Opřel se v kancelářské židli a zeptal se:

„Takže... Proč vlastně nepijete?“

„Protože to ani mně, ani nikomu v mém okolí nepřináší žádná pozitiva.“

„To ale přece nikomu z nás.“

„Rád mám věci pod kontrolou, pane. Neměl jsem ani kapku alkoholu od šedesátého devátého.“

„Co se stalo v šedesátém devátém?“ Elliot Applebaum se napil. Opatrně pohnul sklenkou a kostky ledu se převálily v hnědé tekutině. Pak sklenici odložil na stůl. „Tak co?“

„Ztratil jsem kontrolu.“

Elliot Applebaum se na něj krátce tázavě zadíval, ale jeho protějšek neodpověděl.

„Jestli máte nahradit pana Newmana, máte před sebou dost velký úkol. Pracoval pro mého otce přes třicet let, pode mnou bohužel před smrtí nesloužil víc než rok a půl. Podle názoru mého otce je nenahraditelný. Já si nemyslím, že by někdo byl nenahraditelný. Dokonce bych řekl, že by tohle místo zasloužilo trochu provětrat. Hodil by se sem někdo mladý. Natěšený. Někdo jako vy, pane Queste.“

Hayden Quest soustředěně přikývl.

„Pozice šéfa bezpečnostního oddělení ve skutečnosti znamená, že jste moje pravá ruka.“ Rychle dodal: „Ne na papíře, samozřejmě, ale ve skutečnosti. A podle té se tu všechno vždycky řídí.“

Nové přikývnutí.

„Hledám člověka, který ví, co je to zodpovědnost. Něko-ho, kdo se nebojí udělat víc, než se od něj očekává.“ Znovu se napil. Tentokrát o něco víc. Lehce se ušklíbl. „A já se ptám: načapáme švindlíře. Ne... Vy osobně načapáte švindlíře. Co uděláte?“

„Zadržím ho a zavolám policii.“

„Dobrá, ale co když je to skutečný podvodník? Někdo, kdo si z nějakých policejních záznamů očividně nic nedělá. Kdo se přestrojil, abychom ho nepoznali. Někdo, kdo sto-procentně přijde znovu v novém převleku, v nové paruce a s falešným knírem, a okrade mě o desítky tisíc dolarů. Když ho nahlásíme a předáme policii, nezbavíme se ho. Co uděláte v takovém případě?“

„Udělám to, co se ode mě čeká.“

„Jako od člověka... nebo od vojáka?“

„Jedno nevylučuje druhé, pane.“

Elliot Applebaum naklonil hlavu a prohlížel si tu stro-hou tvář, pak se vrátil k oknu. „Není tak obtížné pro mě pracovat, pane Queste.“ Obrátil se zády k hernímu sálu.

„Vyžaduji jednu jedinou věc, stoprocentní loajalitu. Pokud si vyberu vás, pak budete pracovat jen pro mě. Ne pro správnou radu.“ Lehce si poklepal na hrud. „Pro mě, pro nikoho jiného.“

„*Semper fi*, pane.“

„A to znamená co?“

„Vždy věrný.“

„Dobře... Dobře. Proč pro mě chcete pracovat, pane Queste? Proč bych si měl vybrat zrovna vás a ne někoho, kdo je o dvacet let starší a má daleko víc zkušeností? Vy jste totiž mladý. Velmi mladý.“

„To vy také, pane.“

Elliot Applebaum neodpověděl. Jen si ho změřil pohledem a jazykem si přitom přejížděl po vnitřní straně rtů. Posadil se. Napil se. Opřel si lokty o stůl. Třemi prsty si přejel po čerstvě oholené tváři a pak složil ruce před sebou tak, že se dotýkaly špičkami prstů.

„Proč tady chcete pracovat?“ zopakoval otázku.

„Chtěl bych práci, která by pro mě byla výzvou a která se odehrává někde pod střechem. Práci v zajímavém prostředí, kde kolem sebe budu mít jiné lidi.“

„Takže vás přestalo bavit pracovat pod širým nebem, že? Radši byste byl někde v suchu. Ani moc v teple, ani moc v zimě.“

„Přesně, pane.“

„Aha.“ Elliot Applebaum pozoroval Haydena Questu přes špičky prstů. „A to mě přivádí k další otázce. Co vedlo mladého muže, jako jste vy, k tomu, že se dobrovolně čtyřikrát vydal do války na druhé straně planety? Hledal jste tehdy také dobrodružství a výzvy?“

„Ta první cesta byla povinná.“

„A ty tři další?“

„Odváděl jsem tam daleko lepší práci než u čehokoliiv, o co jsem se pokoušel tady doma. A co vy, pane?“ Otázka přišla rychle. „Copak vy jste se nikam nevypravil?“

„Chtěl jsem, ale můj otec měl jenom mě. Měl starost o tohle.“ Elliot rozhodil rukama. „Bál se, že by se rodinné dědictví rozplynulo, kdybych se vrátil v bedně. Rád bych se býval vynasnažil a získal zkušenosti jako vy. Takže: Co pro vás válka znamená?“

„Co pro mě znamená válka, pane?“

„Ano.“

Hayden Quest se krátce zamyslel, než odpověděl:

„Je to místo, kde muži bojují a umírají kvůli něčemu, co je jim vlastně skrz naskrz úplně buřt.“

„Čtyřikrát ve Vietnamu... To je jak dlouho? Jak dlouho trvají čtyři mise?“

„V mém případě to bylo jedenáct set osmdesát devět dní.“

„Ve válce?“

„Ve válce.“

„Vzhledem k tomu, že tu teď přede mnou sedíte a nemáte ani škrábnutí, musíte být nejen nebojácný, ale i mazaný. Proč bych si měl vybrat zrovna vás?“

„Protože se vyznám v zákonech, pane. Můj otec byl policista v Bostonu a–“

„Jako válečný veterán,“ přerušil ho Elliot Applebaum, „víte víc než dobře, že mezi dobrem a zlem je hranice tenká jako vlas. Že morálně špatný čin může být právě ta správná věc, kterou je třeba udělat.“

„Rozhodně, pane.“

„Dobře. Přesně tak to totiž chodí i tady ve Vegas.“

Kapitola 5

Neděle 7. září, Fredrikstad

NEBYLO TO POPRVÉ, KDY Jim Brandt seděl naproti policajtovi. Třicetišestiletý muž byl odsouzen už za devětasedmdesát přečinů. Naposledy to bylo před dvěma lety. Většinou šlo o drobné krádeže, ale měl na kontě i násilí, držení omamných látek, řízení v opilosti a výhrůžky. Poprvé ho odsoudili už v patnácti za krádež mopedu. A seznam rozsudků se táhl až do jeho čtyřiatřiceti.

Torp rychle prolétl dokumentaci k nejvážnějšímu přečinu, za který Jima Brandta odsoudili: šlo o přepadení. Stalo se to v roce 2012. Při hádce o platbě za tesařské práce praštil Jim Brandt zadavatele, padesátiletého chlapíka, do hlavy prknem. Podle záznamů z výsledku a od soudu jednal v sebeobraně. Poškozený sice přiznal, že to on první popadl Jima Brandta za límec, ale to nepomohlo; těžko prohlásit za sebeobranu to, že někoho mlátíte prknem i po tom, co omdlel. Brandtův advokát se dušoval, že jeho klient pochopil, že se musí změnit. Celé tři měsíce před začátkem soudního procesu si nechával testovat moč, všechny vzorky byly negativní. Dokonce se dal na víru. Kdyby náhodou nestačilo, že se Jim Brandt stal věřícím mužem, rozhodl se jeho advokát vsadit všechno na obvyklou kartu: na Jimovo těžké dětství. Od svých čtyř

let prošel několika dětskými domovy, vystřídal celou řadu pěstounů. Jeho rodiče byli fetišti a o chlapečka se nedokázali postarat. Soudce měl pro něj pochopení, a tak Jima Brandta odsoudili k čtyřem stům hodin společensky prospěšných prací a šesti měsícům podmíněně s odkladem na dva roky. Torp si pomyslel, že Jim Brandt a jeho advokát nepochybně narazili na soudce zrovna ve chvíli, kdy měl dobrou náladu. Rozsudek neodpovídal tomu, z čeho byl Brandt obviněn, ale možná přece jen zafungoval. Třeba soudce něco zahlédl v prázdných očích muže, který teď seděl před ním. Že má pořád ještě naději. Protože od epizody s prknem už k ničemu dalšímu nedošlo.

Až doted.

Torp vstal a přešel od stolu k oknu. Byl celý ztuhlý. Díval se na glemmický kostel naproti policejní stanici, na osvětlenou kostelní věž. U cestiček přes hřbitov už svítily lampy. Na okno jemně bubnoval slabý déšť. Torp ve světle lamp sledoval padající kapky a uvažoval, jak skvělé by bylo mít doma garáž. Třeba by ani pak nemusel platit tolik na pojištění.

Z dálky se ozval hrom. Torp na telefonu zkontroloval, kolik je hodin. 22.29. Měl šest nepříjatých hovorů. Jeden od novináře z *VG*, dva ze zahraničních čísel, tři zbývající hovory byly od novináře z *Fredrikstadského deníku*. Torp se ani nenamáhal volat zpátky; stejně neměl nic nového. Navíc mu policejní právnička Martine Riecková zdůraznila, že všechna komunikace s médii má jít přes ni.

„Jíme,“ povzdechl si Torp. „Tak co, neskončíme to už? Ať se můžeme jít oba domů vyspat.“ Napůl se posadil na parapet.

Jim Brandt měl předloktí plné barevných tetování. Měl tetování dokonce i na hřbetu jedné ruky. Na čtyřech prstech měl vytetovaná písmena ACAB. *All Cops Are Bastards*. Policajti jsou zmrdi.

„Za mě klidně,“ odpověděl Jim Brandt.

„Tak mi povězte, odkud máte to auto.“

„Dostal jsem ho od kámoše, jak jsem říkal.“

Torp si povzdechl. „Jenže ten kámoš nemá jméno.“ Opět se posadil. „Ukradl jste ho?“

„Někdo nahlásil, že jsem mu ho ukradl?“

„Měl by to snad někdo nahlásit?“

„Ne.“

„Na policii se auta bez poznávací značky objevují každou chvíli. V takovém případě si obvykle vyhledáme číslo karoserie v systému Autosys. A máme všechny informace. Jenže tohle číslo karoserie v databázi nemáme. To znamená, že auto v Norsku nikdy zaregistrované nebylo. Nikdy legálně nejezdilo po norských silnicích. Jenže tu už je spousta let, takže ho sem podle mě někdo propašoval.“

„Aha?“

„Už z toho oba začínáme být dost unavení,“ prohlásil Torp. „Takže vám dám poslední šanci, ale nejdřív vám shrnu celou tuhle situaci. V pořádku?“

Jim Brandt přikývl. Torp se uvelebil na židli a složil ruce do klína.

„Ten cadillac jste předával vy, b–“

„Jo.“

„Nechte mě to dokončit,“ ohradil se zostra Torp. „Minulé pondělí jste auto odvezl do servisu. V autě, nebo spíš v motoru, se našly kosterní pozůstatky, jedna lidská ruka. O celém případu od pátečního odpoledne neustále píšou média. A vám se hodilo přijít si sem k nám popovídat teprve dnes a to se mi zdá dost podivné. Kdybych to auto do servisu odvezl já a pak se doslechl o něčem podobném, dost bych spěchal, abych si s policií promluvil. Nečekal bych s tím celé dva dny.“

„No,“ ušklíbl se Jim Brandt, „na pokec s policajty jsem já nikdy nespěchal.“

„Už ani nevím, kolikrát jsem se vás ptal, od koho to auto máte, na což vy odmítáte odpovědět. Máte povinnost vypovídat na policii, jenže to neděláte.“

„Kdepak,“ řekl Jim Brandt. „Nemám povinnost vypovídat.“

„To tedy máte,“ odsekl Torp podrážděně. „Nejste tu totiž jako podezřelý. Podezřelý může odmítnout vypovídat, jenže vy jako svědek ne. Myslel jsem, že to víte.“

„Já myslel, že...“

„Něco přede mnou tajíte, protože mi nechcete říct, odkud ho máte. Koho se bojíte?“

„Nikoho se nebojím, jen nechci toho, kdo mi ho dal, dostat do průsvihu.“

„Na to vám neskočím, Jime. Prošel jsem si vaše předchozí rozsudky a vím, že poslední dva roky sekáte dobrotu. To je fajn. Taky jsem od několika kolegů slyšel, že teď vypadáte daleko lépe, než když vás viděli posledně. Tak proč přestávat zrovna teď, když se vám daří dostat život na správnou kolej? Jediný, koho dostanete do potíží, jste vy sám.“

„Už jsem vám všechno řekl.“

„Myslím, že jste to auto nedostal. Nepochybuju o tom, že znáte majitele. Ale podle mě jste ho ukradl a teď se mi neodvažujete říct, komu jste ho šlohnul – protože majitel ví něco o tom, co se v autě našlo. Patří nějakému vašemu strýci?“

Jim Brandt se poškrábal na krku.

„Jime,“ řekl Torp a přijel na kancelářské židli až těsně ke stolu. „Ty kosti jsou staré desítky let. Takže s nimi nemáte nic do činění ani náhodou. Tím se vůbec nemusíte trápit. Chápu, že za sebou máte řadu nepříjemných zážitků s policií, ale vás se tentokrát nikdo načapat nesnaží. Jen chceme

vědět, odkud máte to auto, abychom se mohli pokusit najít člověka, jemuž ta ruka patří. Tak mi to řekněte a můžeme jít oba pěkně domů.“

„Můžu jít? To jsme jako skončili?“

„Řeknete mi, odkud je to auto?“

Jim Brandt zavrtěl hlavou, na tváři se mu objevil opovrhlivý úsměv a s pohledem upřeným na hůl se zeptal:

„Vy špatně i slyšíte, nebo co?“

„Tak jo,“ odpověděl Torp a vstal. „Měním váš status ze svědka na podezřelého. Nebo jinak, ať tomu taky rozumíte: dneska se vyspíte tady u nás.“

Kapitola 6

Květen 1978, Las Vegas

„SUN!“ ZAVRČEL BILL DANTON ve chvíli, kdy otevřel dveře do šatny tak prudce, až jí vzduch ovanul obličej. Do místnosti vrazil hubený dlouhán s hustými, rozčuchanými vlasy jako drátěnka. Kotlety se mu táhly div ne ke krku. S velkýma očima a špičatýma ušima vypadal skoro jako skřítek – až na tu výšku, měřil dva metry. Po stolku pod zrcadlem, před kterým Sun stála, v průvanu přeletěl papír a zastavil se až o nádobku se zvlhčujícím krémem. „Co to slyším za kecy, že budeš končit?“

„Neřekla jsem, že končím,“ odpověděla. „Jdu na konkurz.“

„Práci už přece máš,“ řekl nahlas a postavil se za ni.

„Já vím, Bille, ale vydělám si víc, když budu mít dvě.“

„Tak to v téhle branži nechodí. Pracuješ pro mě – a nikde jinde.“

Ovanul ji jeho cigaretový dech.

„Je to jen konkurz, neznám ani pracovní dobu. Třeba to půjde zkombinovat.“

Podívala se na něj v zrcadle. Těsně nad kořenem nosu měl tučný záhyb, takže to vypadalo, jako by byl neustále

naštvaný. Teď hrbol vystupoval obzvlášť výrazně. Čelo nad širokým obočím se zkrabatilo.

„Já tě potřebuju tady, zdravou a v dobré náladě. Jestli půjdeš na ten konkurz, budu naštvaný. A jestli ti to nic neříká, poptej se trochu ve městě, co se děje, když se Bill Danton naštve.“ Otočil se a měl se k odchodu. „A koukej se převléknout. Za chvíli jsi na řadě. Dneska je tu spousta hostů.“

Dveře se zabouchly tak prudce, až se zrcadlo otřásl. Podívala se na prázdný papír a na svůj vlastní odraz v zrcadle. Dlouhé vlasy si stáhla do culíku a vzala do ruky pero.

Milá babičko,

už jsem v Las Vegas skoro měsíc. Žabydlela jsem se v malém bytečku na severu města. Není zrovna luxusní, ale je tam postel, sprcha a dost teplé vody, abych se během dne mohla párkrát osprchovat, a to se tady docela hodí. Tó vedro je občas k nevydržení. Dostala jsem práci v malém bistru na okraji města. Žnáš to, takové to bistro, kde mají podél oken boxy a u každého stolu malý jukebox. Servírujeme jednoduchá jídla hráčům a řidičům nákladáků, kteří projíždějí kolem. Moc zábavné to není, ale zato potkám spoustu zajímavých lidí. Plat není nic moc, ale zákazníci dávají pěkné spropitné, takže je to vlastně fajn. Tento týden jdu na další konkurz, jenže mému šéfovi se to nelíbí, tak uvidíme, jak to dopadne – i když bych tam šla moc ráda.

Stejně jsem se rozhodla, že ve Vegas zůstanu do konce roku, abych si našetřila dost peněz a mohla se pak stoprocentně soustředit na zkoušky a natáčení, až se dostanu do Los Angeles. Kolegyně mi slíbila, že až se přestěhuju do Hollywoodu, dá mi kontakt na jednoho agenta. Nemám žádná velká očekávání, ale mohlo by to aspoň trochu pomoci. Podle

mojí kolegyně spolupracuje s několika velkými studií. Teď už ale musím běžet. Za chvíličku mi začíná směna. Moc mi chybíš.

Složila dopis a obálku si uložila do kabelky. Dveře se znovu otevřely. Vešla Claire, kudrnatá zrzka v jejím věku s vlasy po ramena. Otřela si pot z čela a s povzdechem se svalila na pohovku.

„Řeknu ti jednu věc, Sun,“ prohlásila Claire, „dej si bacha na toho prasáka na devítce.“

„Ale copak?“ podivila se a začala se svlékat.

„Bill už mu musel dvakrát jít domluvit.“

Sun si posbírala svršky a pověsila je přes stoličku u kosmetického stolku.

„To nějak přežiju.“ Rozpustila si vlasy. Pohodila hlavou a světlé prameny jí přepadly přes ramena. „Bill říkal, že je dneska hodně lidí.“

„Je narváno.“

„Dobrá dýška?“

„Pár jich slušně solí, hlavně ten na devítce. Proto ho tu ještě nechali.“

„Hodila bys mi tohle do schránky?“ Vytáhla z kabelky obálku s babiččíným jménem a adresou. „Nechci Billa otrávit s nějakými zastávkami, až mě poveze domů.“

„Jasně, pošlu to.“ Claire si dopis vzala. „Zlobí se, že jdeš na ten konkurz?“

„Trochu.“

„Co jsi tu začala, tohle místo se pěkně zvedlo. Bill tě nebude chtít pustit ani se o tebe s někým dělit. Ale s ním si nelam hlavu. Jsi moc hezká a šikovná na to, abys zkejsla tady. Jdi na ten konkurz. Slibuju, že nic neprozradím.“

„Slibuješ?“

„Jo – když mě naučíš ten pomalý tanec.“

Sun Claire objala, rozloučila se a vyrazila. Chodidla se jí lepila na studené lino. Prošla úzkou chodbičkou a zastavila se před těžkou látkou opony. Čekala, dokud hudba nezeslábla, a pak tóny z reproduktorů přehlušil hlas Billa Dantona: „A teď všichni přivítejme tu, na kterou tak čekáme – Sun!“

Rozhrnula oponu. Sebevědomě vykročila na pódium. Na nahé kůži ji hrálo světlo reflektorů. Usmála se na zírající muže v první řadě. Předvedla pár póz a pak se chopila taneční tyče. Udělala dvě otočky. Prošla se uličkou mezi řadami diváků. Klekla si a posadila se, kousla se do rtu a svůdně se zadívala na obličej kole sebe. V uších jí duněla hudba, výkřiky a potlesk. Znovu vstala, plynule se vrátila k tyči a přitom si rozepnula podprsenku. Klouzala po tyči nahoru dolů a přitom se svíjela, jako by se s tyčí milovala.

Ben Doyle, vedoucí administrace vývoje a plánování, vrhl rychlý pohled na hodinky. Střídavě ho přemáhala radost a úzkost. Za dvě minuty jedna.

Postupně se ho zmocnila úzkost. Brzy bude muset panu Elliotu Applebaumovi předat tu šokující zprávu. Ještě toho muže osobně nepotkal, ale údajně byl daleko méně přátelský, než býval jeho otec, a při vyjednávání je prý jako ďábel sám. Naštěstí se s ním nechystal o ničem vyjednávat. Jen mu chtěl něco vysvětlit.

Uběhlo třicet vteřin a byla tu zas. Ta úzkost. Zhluboka se nadechl. Tohle už přece dělal nejmín stokrát. Jistěže se rozčilovali, Elliot Applebaum se taky bude vztekat. Možná bude dokonce zuřit. No a co? Nebude to poprvé, co na něj bude někdo našťvaný.

V reproduktoru na stole před ním to zapraskalo.

„Dorazil ten člověk na schůzku v půl jedné, ale není to pan Applebaum.“

Ben Doyle si oddechl. Že Elliot Applebaum pošle jednoho ze svých poskoků, bylo to nejlepší, v co mohl doufat.

„Dobře. Ať jde dál.“

Ben Doyle se usadil za stolem. Narovnal si motýlek.

Muž, který vstoupil, vypadal mladě. Určitě mu bylo přes dvacet, spíš ke třiceti a byl v černém obleku a úzké kravatě. Měl tmavé, nakrátko ostříhané vlasy, vypadal trochu jako voják. Hranatá tvář měla tak výraznou bradu, že to vypadalo, jako by jeho obličej vytesali z kamene. Ben Doyle mu potřásl rukou a představil se.

„Hayden Quest,“ odvětil muž. Rozepnul si sako a posadil se. „Pan Applebaum neměl možnost přijít osobně, dal mi ale plnou moc.“

Ben Doyle sepnul ruce a opřel lokty o stůl. Nasadil vážný, nicméně přátelský výraz a vysvětlil vyslanci Elliota Applebauma, proč se tato schůzka vlastně koná. Čím déle vysvětloval, tím zatvrzejší byla tvář muže proti němu.

„Co to povídáte? Bylo mi řečeno, že tohle jednání je pouhá formalita.“

„Zdá se, že schvalování stavebního povolení proběhlo až příliš spěšně. S příslušným úředníkem jsem si o tom promluvil a za svou chybu se omlouvá.“

„Za chybu? Vždyť ta stavba už nějakou dobu probíhá. Ve vnitřní nádrži nám čeká čtyřmetrový tygří žralok.“

„Ano, a za to se omlouvám, ta stavba se ale musí zastavit.“

„Protože nebyl proveden arch–“

„Předběžný archeologický průzkum, přesně tak,“ přerušil ho Ben Doyle.

„Přece nemůžete myslet vážně, že to, co jsme postavili, se musí zase zbourat?“

„Musí. Taková jsou pravidla. Musíme provést nezbytná šetření, než tu budovu budete moci případně opět postavit. Chápete přece, že dokud je prostor zalitý betonem, nic vyšetřovat nemůžeme.“

„Nic nenaznačuje, že byste tam měli něco najít.“

„To vy bohužel posoudit nemůžete. Stavba se musí zastavit a všechny dosud provedené práce se musí zrušit. Okamžitě.“

Hayden Quest se na něj zadíval přes stůl a pak řekl:

„A co myslíte, že tam najdete? Hlavici šípů?“

Zněl klidně, dokonale se ovládal. Benu Doylevi se začaly potit dlaně. Vlastně by byl radši, kdyby se ten druhý rozčílil, protože pak by situaci měl pod kontrolou on. Vlastně by bylo lepší, kdyby přišel sám šéf, ne tenhle chlap. Tenhle Hayden Quest ho děsil daleko víc, než si myslel, že by ho byl děsil Elliot Applebaum. Applebaum patřil k lidem, kteří v životě všechno dostali zadarmo. Nemusel absolutně o nic bojovat, maximálně se tak v pubertě dohadoval s otcem u oběda. Muž, který teď seděl naproti němu, vypadal jako jeho přesný opak. Jako někdo, kdo musel bojovat naprosto o všechno. Včetně toho obleku, který měl na sobě. Měl modré oči, opačnému pohlaví nejspíš připadaly svůdné. Ale od chvíle, kdy vstoupil, se jejich výraz ani trochu nezměnil. Připadalo mu, jako by ho těma očima teď probodával.

„Když to zastavíme, stejně se na tom nic nezmění.“

„Proč myslíte?“ zeptal se Ben Doyle.

„Kopali jsme hodně hluboko. Všechno, co tam možná kdysi leželo, už je pryč.“

„To podle mě budeme muset přenechat archeologům,“ usmál se Ben Doyle. „A to je ode mě vše, pane Queste.“

Hayden Quest vstal a zapnul si sako.

„Pan Applebaum bude velmi zklamáný.“

Kapitola 7

Pondělí 8. září, Fredrikstad

OTEVŘENÉ DVEŘE TORPOVY KANCELÁŘE svižnou chůzí minuli dva policisté v uniformě. Těsně za nimi prošli další tři, ještě o něco rychleji. „Tady fox tři-dva, příjem... Jedeme tam,“ zaslechl jednoho z nich. Torp přešel ke dveřím a vyhlédl chodbou. Zahlédl jen, jak poslední z nich mizí za rohem.

Po tomhle se mu stýskalo. Případy jako ten cadillac mu moc nepomáhaly. Jim Brandt jim nic neřekne. Za dva a půl dne ho bude muset pustit. Torp se posadil. Sebral propisku a začal si s ní poklepávat o stehno. Uvažoval o tom, jestli by to bylo u kriminálky jiné. Jestli Anton taky takhle vysedává, když zrovna není v terénu. Možná by se Anton do Brandta pustil jinak. Kdepak, pomyslel si Torp, vztah. *Vytvoř si s ním osobní vztah.* To Anton opakoval pořád dokola. Jenže teď mohl jediné čekat a doufat, že technici v autě něco najdou, něco, co ho nasměruje jinam. Nebo že v Ústavu soudního lékařství našli nějakou DNA – a taky shodu. Věděl, že nejspíš doufá v moc věcí současně; aspoň to soudní lékař naznačoval včera po telefonu.

V rohu visela černá kožená bunda se zářivě žlutým nápisem POLICIE. Pod ní se o zeď opírala jeho hůl. Torp věděl, že tahle kombinace je směšná a současně nemožná. Viděl

sice americký seriál Policie v akci USA, ve kterém chlapík s umělou nohou na Floridě sloužil jako hlídka, a dokonce ty zločince dokázal i chytit – pěkně po vlastních. Jenže žádná protéza na světě by Magnusi Torpovi nepomohla k tomu, aby se pohyboval rychleji. Nohy měl naprosto v pořádku, problém ležel o něco výš. Doktoři říkali, že jde o motorické poškození. V nejlepším případě se v budoucnosti obejde bez hole, jenže teď ji potřeboval pokaždé, když měl ujít o něco delší vzdálenost. A delší vzdálenost znamenala cokoli přes dvacet třicet metrů. Konec byl honičkám v autech, rvačkám s padouchy, ozbrojeným akcím se zbytkem výjezdovky, konec variabilní pracovní náplni. Krátce řečeno: všechno, kvůli čemu se stal policistou, bylo pryč. Stal se z něj vyšetřovatel. Proč by ne, ale ne ve Fredrikstadu. Tu koženou bundu si oblékl naposledy už před hodně dlouhou dobou. I přesto mu tady ale visela jako připomínka toho, že je pořád u policie. Moc jiných věcí mu to už totiž nepřipomínalo.

Podíval se na mobil. Zkontroloval všechny sociální sítě. Taky tam bylo mrtvo. Vyšel na chodbu, hůl nechal za dveřmi. Dokulhal k automatu na kávu a udělal si horkou čokoládu. Zvenčí k němu dolehly policejní sirény a pak se zvuk zase ztratil v dálce. To, jak ho to nakoplo. Příval adrenalinu, který se tělem prohnal jako tsunami. Bušení srdce. Setkání s neznámem. Neustálé očekávání toho nejhoršího.

Sakra, jak mu to všechno chybělo.

Vrátil se do kanceláře a zavřel za sebou dveře. Foukl do čokolády, zkusil se napít, ale pořád byla moc horká. Tři roky na škole. Kvůli tomuhle. Tlumeně zaklel. Už ho napadlo, že by si našel jinou práci. Kdyby si udělal roční studium na kriminologii a k tomu rok pedagogiky, možná by mohl učit na Policejní akademii. Ne že by to pro mladého policistu byla kdovíjaká kariéra, jenže v Oslu se toho prostě dělo daleko

víc než ve Fredrikstadu. Třeba by mohl o víkendech dělat na částečný úvazek na kriminálce v Grønlandu. Tam minimálně řešili různé věci každou chvíli. I když šlo o dost tragické případy, aspoň se tam něco dělo. Proklíkal se na internetu k záznamům a chvíli si v nich četl.

„Nazdar,“ ozvalo se najednou.

Torp vzhlédl. Vůbec si nevšiml, že někdo otevřel dveře. Tyčil se v nich vrchní inspektor Simon Haugen. Rukávy měl vyhrnuté a svalnatá předloktí opíral o zárubně.

„Co?“ zeptal se Torp.

„Něco nového s tím cadillacem?“

Torp zavrtěl hlavou. „Jenom jsem včera strčil do cely Jima Brandta.“

„Jo, slyšel jsem. Proč?“

„Nechtěl vypovídat, tak jsem mu změnil status na podezřelého.“

„Právník ti to odkýval?“

„Jo, je naprosto evidentní, že něco ví. Nechtěl říct, odkud to auto má, takže člověk snadno uvěří tomu, že ho ukradl, že?“ Torp se usmál. „Tak jsme tu možnost chytili za pačesy.“

„Je to slabý, Torpe.“

„Já vím, jestli s tím během pár dní nepohnu, budu ho muset pustit. Říkal jsem si, že zavolám na forenzní u Kriposu a zeptám se, jestli něco našli na tom autě.“

„Potřeboval bych, abys ten cadillac nechal chvíli být.“

„A proč?“

„Policejní ředitel právě požádal Kripos o taktickou podporu.“

Torp odložil kelímek s čokoládou a zvědavě se zadíval na hromotluka ve dveřích.

„Tak proto odsud před chvílí všichni tak rychle vypadli?“

„Na Øře našli mrtvou ženskou.“

Kapitola 8

Květen 1978, Las Vegas

ELLIOT APPLEBAUM SE SNAŽIL nějak strávit to, co se právě dozvěděl.

„Cože řekl?“

Byli v jedné z místností v zázemí kasina. Byla tu uskladněná celá řada hráčských stolků, které čekaly na přechalounění. Podél stěny stálo pár desítek automatů, které potřebovaly opravit. Uprostřed místnosti se nacházel samotný symbol jeho hotelu. Nešlo o tu nádrž čtyřicet na dvacet metrů, ale o to, co mělo plavat v ní. Čtyřiapůlmetrový žralok tygří. Jakmile nádrž v resortu dostaví, žralok se do ní přesune. A pak si bude plavat hned vedle hostů – a dělit je bude jen skleněná stěna.

Elliot obcházel akvárium a sledoval žraloka, jak pomalu klouže sem a tam. Zhluboka se nadechoval ústy a vzduch pak vypouštěl nosem. „Za tímhle je Steve z Unionu. Nebo Cuneo z MGM. Kámoší se se starostou... Už od dob, kdy Patrick Grayson postával na náměstí a snažil se kolemjdoucí přesvědčit o tom, že má o město vážně zájem. Byl jsem tehdy jen malý kluk. Stál si tam, nejistý jako blázen, a nervózně koktal.“ Postavil se až těsně k akváriu. Jeho dech se na skle vysrážel jako pára. „Pamatuju si, jak to mého otce štválo.“

Obrátil se na Haydena. „Můj otec se musel o všechno rvát. Zato Durst a Cuneo...“ Luskal prsty. „A tak je to pořád. S vazbami na odbory a ty zatracené chicagské gangstery.“

„Nejsem si tím zas až tak jistý, pane. Měl jsem spíš dojem, že o tom rozhodl nějaký úředník.“

„No... Tak jako tak nezbouráme jediný centimetr. Někdo v zákulisí tahá za nitky. Myslí si, že to nechápu, ale mně je naprosto jasné, co se tady děje.“ Opět se zastavil u akvária a slabě zatukal na sklo. „Durst ví, že The Shark bude po dokončení daleko větší než Union Plaza, a to ve všech směrech. Stejně jako majitelé ostatních kasin. Vědí, že do devadesátého osmého budu v tomhle městě ten největší. Tak teď vyzkoušejí každou křivárnu, která je napadne, aby tomu zabránili. Tak ať. Jestli chtějí hrát takhle, ať je po jejich.“ Zadíval se na Haydena. „Taky budeme potřebovat klíč od města.“

„K tomu se člověk dostane, spíš až když zešedne a zplešatí, jenže my tak dlouho čekat nemůžeme, že?“

„Nemyslím ten klíč, který mému otci dali v šedesátém druhém. Mluvím o tom skutečném klíči. O tom, který otevírá všechny dveře.“

Hayden se na něj tázavě zadíval.

„Mluvím o starostovi Patricku Graysonovi. O tom děvkaři, jak vždýcky říkával můj otec.“

„Děvkaři, pane?“

„To je někdo, kdo chodí za děvkami.“

„Vím, co to znamená. Ale o něm bych si to nemyslel.“

„Přesně. O něm si to nemyslí vůbec nikdo.“

„Jak ho dostaneme na naši stranu?“

„Sjednej mi schůzku.“

„Chtěl jsem s ním prohodit pár slov po té dopolední diskusi s panem Doylem, ale byl mimo město a dělal předvolební kampaň.“

„Neztrácí už teď trochu?“

„Ztrácí, ne moc, ale trochu ano.“

„Požádej ho o schůzku, jakmile se vrátí do města. Zajdeme za ním na radnici, aby si mohl připadat pěkně důležitý.“

„A pak?“

„Pak?“ usmál se Elliot. „Pak ho pořádně zmáčknu.“

Na konkurz přišla kromě Sun padesátka dalších holek. Stály teď na největším jevišti, jaké v životě viděla. Prostor přímo vepředu uprostřed byl rozdělen na menší salonky s půlkruhovými pohovkami. Podél stěn a vzadu stály stoly pokryté bílými ubrusy. Zbytek sálu, i za sloupky, které podpíraly balkon, byl zaplněn nespočtem řad sedadel. Vzadu byla taková tma, že vůbec nedokázala odhadnout, kolik lidí se do sálu vejde. Muselo to být nejméně tisíc. Možná dokonce dva tisíce. Teď bylo všude volno, s výjimkou salonku uprostřed sálu. Seděli tam dva muži. Jeden měl překřížené nohy, vlasy sčesané dozadu a na sobě světlý oblek. Vedle něj seděl nakrátko ostříhaný chlapík v černém obleku s úzkou kravatou. Všechno sledovali a sem tam spolu prohodili pár slov.

Každá z dívek měla pět minut na to, aby ukázala, co v ní je. Žena, která měla všech šestnáct tanečnic vybrat, je neustále sledovala a v obličeji se jí nehnul ani sval. Představila se jako paní Flanniganová, byla to starší dáma s hřívou kudrnatých vlasů a přísnými ústy se svěšenými koutky.

Paní Flanniganová se podívala do sešitu, kam si průběžně dělala poznámky. Sun rychle mrkla na hodinky. Za deset sedm. Přísná žena na ni pohlédla a zeptala se:

„Spěcháte někam, číslo dvacet jedna?“

„Kdepak, madam,“ odpověděla rychle Sun. „Jen mě zámalo, kolik je hodin.“

Paní Flanniganová jí věnovala lhostejný pohled, pak se znovu zadívala do poznámek a ohlásila:

„Patnáct – Kate!“

Dívka číslo patnáct vystoupila z řady a postavila se do prostřed jeviště. Paní Flanniganová ji k sobě gestem přivolala. Dívka sešla po schodech na boku jeviště, přešla k paní Flanniganové a tam se musela postavit na váhu.

„Hm.“ Paní Flanniganová ji štípla do nadloktí. „Promiňte. Vraťte se sem, až shodíte pár kilo.“

Dívky na jevišti se po sobě šokovaně podívaly. Sun se rozbušilo srdce. Stačí jen takhle málo? Když kůže na nejširší části ruky jen trošičku visí, znamená to hned vyházet?

O pět minut později přišla řada na ni. Čtyři z šestnácti tanečnic už byly vybrané, všechny vysoké, krásné, štíhlé, všechny se pěkně předvedly. Sun by teď nedokázala udělat chybu, ani kdyby chtěla. Rytmus měla v nohou už od okamžiku, kdy se naučila chodit.

„Paní Flanniganová!“

Zvolání se ozvalo od stolu, u nějž seděli ti dva chlapíci. Sun i paní Flanniganová se obrátily současně. Muž ve světlém obleku k sobě gestem volal starší ženu. Rychle vyrazila k nim. Chvíli spolu diskutovali, ale Sun nedokázala zachytit, o čem se baví. Paní Flanniganová se na ni ohlédla a chvíli se na ni dívala, než souhlasně kývla na muže, co seděl s nohama křížem.

„Byla jste skvělá,“ prohlásila paní Flanniganová, když se vrátila. „Máte tělo naprosto neskutečně pod kontrolou.“ Ukázala na váhu. „Tak prosím.“ Sun se na ni postavila. „Hm.“ Paní Flanniganová ji štípla do nadloktí. „Fajn...“ podívala se do poznámek, „Sun.“ Podala jí nějaký papír. „Tady máte smlouvu. Přečtěte si ji, podepište, zítra ji sem přineste. Uvidíme se v úterý v jedenáct.“

„Mockrát děkuju,“ řekla Sun a podívala se na papír.

„Pan Applebaum by vás chtěl poznat.“

„Pan Applebaum?“

„Ředitel.“ Paní Flanniganová ukázala na muže, se kterým před půlminutou hovořila. „Ten napravo. Tak ho běžte pozdravit.“

Když procházela kolem pohovek, nervózně se ošívala. Oči rychle přivykly tlumenému světlu.

„Dobrý den,“ hlesla.

Oba muži vstali. Ředitel jí potřásl rukou.

„Elliot Applebaum.“ Dlaní pokynul k druhému muži. „Tohle je vedoucí bezpečnostního oddělení tady v Sharku, Hayden Quest.“

Ledově modré oči v ostře řezaném obličejí Haydena Questy zjihly. Sun spojila ruce a nervózně si palcem třela hřbet druhé ruky. Pak si to uvědomila a nechala toho. Podívala se na oba muže a zadoufala, že aspoň jeden z nich něco řekne dříve, než nastane trapné ticho.

Elliot Applebaum byl hezký muž. Opálený, se širokými rameny, ostrou linií brady a svalnatým krkem. Černé vlasy měl sčesané dozadu.

„Posaďte se,“ řekl konečně. „Dejte si s námi kávu.“

„Nechci se vnucovat,“ řekla. „Radši...“

„Hloupost. Jen si sedněte.“

Posadila se vedle něho na půlkruhovou pohovku. Zavolal na muže v černých kalhotách a bílé košili, který něco dělal na opačném konci sálu, aby jim donesl ještě jeden šálek kávy.

„Děkuji, že mi tady u vás dáte šanci,“ řekla a podívala se na Haydena Questu. „Můj život bude daleko lepší a jednodušší.“

„Není zač děkovat, slečno,“ odvětil Elliot Applebaum.

Druhý muž neřekl nic. Dokonce se ani neusmál. Skoro jako by ji vůbec neviděl. Sotva si jí všiml.

„No tak, Haydene... Podívej na tu pěknou tvářičku. Copak se na takovou krásku dá neusmívat?“

„Za usmívání mě neplatíte, pane.“

„Nevšímejte si ho.“ Elliot Applebaum se k ní naklonil a zašeptal: „V jádru je to dobrák.“ Sun se opatrně podívala na Haydena Questa, ale on jí pohled neopětoval. Daleko víc ho zajímalo cosi na pódiu. Elliot Applebaum se napřímil a už normálním hlasem řekl: „Víte co, jak říkám, nevšímejte si ho. Znáám ho už čtyři roky a ještě jsem ho neviděl se usmát.“

„Opravdu?“ podivila se.

Zvedl ukazováček a prostředníček nad hlavu. „Čestné slovo.“

Prázdným sálem příkráčel číšník s táčem, na něm šálek kávy. Zastavil se u jejich stolu, odložil na něj táč a postavil před ni kávu.

„Budete si přát ještě něco, pane Applebaume?“

Ředitel zavrtěl hlavou.

„A vy, pane Queste?“

„Ne, děkuji, Andy,“ odpověděl muž, který se neuměl smát. Číšník se vytratil.

„Mimochodem, blahopřeji,“ řekl Applebaum. „Máte všechny důvody být pyšná a spokojená.“

„Děkuji, jsem vám moc vděčná, že mohu být součástí toho všeho. Všechno je tu tak profesionální... a...“ Rozhlédla se. „A tak veliké.“

„To je Vegas, zlatíčko,“ odtušil a zvedl pouzdro na cigarety z třpytivého zlata. Odklopil víčko a vložil cigaretu do úst. „Hraje se o to, kdo bude největší.“ Zapálil si a mocně potáhl. „Víte co...“ Vyfoukl kouř stranou, aby nešel na ni. „Měli

bychom si zajít na večeri. Jen ve dvou. Abychom si promluvili o vaší budoucnosti v mém podniku.“

„Na večeri? S vámi?“

Otevřel dlaň, křivě se usmál a prohlásil:

„Jestli vám připadám až takhle odpudivý, nutit vás nebudu.“

„Kdepak, božítku, tak jsem to vůbec nemyslela! Jen mě to překvapilo.“

„To mě těší. Překvapovat lidi mám totiž v popisu práce.“ Zašklebil se na pana Questa. „Steve Durst párkrát do roka pořádá společenské akce. Asi bych to úplně nenazval večírkem pro lidi z branže, ale je to rozhodně akce oblíbená lidmi, kteří rádi okukují ostatní – a kteří se rádi nechají okukovat. Já nic z toho nedělám, ale očekává se ode mě, že se tam ukážu. Byl bych poctěn, kdybych u stolu mohl sedět s vámi. Večere i samotná slavnost začíná v osm. Co na to říkáte? Budete se bavit, to vám slibuju.“

„Půjdu moc ráda,“ odpověděla Sun a chytla se za pusu. „Božítku, já se z toho celá červenám.“

„Měla byste se červenat častěji.“ Znovu potáhl z cigarety. Sebral ze stolu zapalovač s pouzdrém a uklidil je do kapsy saka. Vstal. „Tak dejte panu Questovi adresu a já se postarám, aby vás tam pak můj šofér vyzvedl.“

Kapitola 9

Pondělí 8. září, Fredrikstad

PŘED VJEZDEM DO FREVARU, fredrikstadské čističky na Øře, parkovala tři policejní auta. Zvědaví novináři se předháněli, kdo z dění za červeno-bílými páskami zahlédne nejvíc. Po levé straně stál sklad, kancelářská budova a parkoviště. Napravo vedla silnice do sběrného dvora, kam obyvatelé odváželi všemožné domácí spotřebiče a jiné harampádí, které je příliš velké na to, aby ho při běžném provozu naložilo popelářské auto.

Uprostřed se nacházela obdélníková budova se šachtou, kam popeláři vykládali odpad. Po obou stranách z ní trčely dva komíny a z nich se valila pára. Podél jedné stěny se táhla dlouhá a široká betonová rampa. Tam, kde začínala, ji teď přehrazovala červeno-bílá páska.

Zápach odpadků Antona málem povalil, hned jak vystrčil nos z auta. Nad hlavou mu s vřískotem kroužili vykrmení rackové. Kolem postávala desítka policistů v uniformách. Někteří si povídali, jiní spolu s Torpem mlčky zírali do šachty.

Do odpadní jámy vedlo osm vrat, všechna byla otevřená. Torp hlásil, že na dno je to dvanáct metrů, celková výška od stropu ke dnu je třicet metrů.

Anton se pořádně rozhlédl. Nahoře bylo na jedné ze stěn vypouklé okno, z něhož musel být na šachtu panoramatický výhled. Za sklem viděl kožené křeslo. Ze stropu visel masivní jeřáb s rameny, která připomínala pavoučí nohy. O krok se přiblížil okraji. Od brány vedl dolů žebřík. Na dně přecházeli čtyři policejní technici v bílém, s rouškami a plastovými návleky na vlasech a na botách, pátý balancoval na hromadě odpadků a fotil. Mezi nespočtem igelitek ze všemožných supermarketů a dalších obchodů ležel stočený koberec. Na jednom konci z něj vyčuhovaly světlé vlasy, z druhé strany trčely nohy i s botami. Anton se stáhl.

„Tak co víme?“

„Nic moc,“ odpověděl Torp. „Jakmile tam technici skončí, vytáhneme ji nahoru.“

„Nějací svědci?“ zeptal se Anton po chvíli.

„Jak se to vezme. Jeřábník, co volal, byl tak rozhozený, že ho odvezli na pohotovost, ale dostal jsem z nich aspoň, že sem ráno přivezla odpad jen dva auta.“

„Víme, odkud jela?“

„Jo, z Onsøy a z Kråkerøy. Na detailní rozpis trasy zatím čekám.“

Koberec, do nějž bylo tělo zabalené, se na jedné straně uvolnil, takže v něm bylo vidět prošedivělou blondatou hlavu. Zdálo se, že tělo je pod kobercem zabalené do nějaké plachty.

Anton ustoupil stranou. Technici koberec s tělem připoutali k nosítkům, tři z nich vyšplhali nahoru a začali tahat za lano připevněné k nosítkům. Druhý je přidržoval a šplhal po žebříku nahoru.

„Koroner už je na cestě,“ řekl Torp, když nosítka byla nahoře.

Anton se skrčil do dřepu. Rackové vrískali dál, jako by se nemohli dočkat, až se do mrtvol pustí. Technici ustoupili

a udělali mu místo. Světlé prošedivělé vlasy oběti na temeni a jednom spánku rudě zbarvila krev. Anton si natáhl gumovou rukavici. Dvěma prsty prohrábl zkrvavené vlasy a opatrně se dotkl hlavy.

„Má prasklou lebku.“

„Nerozbalíme ten koberec?“ zeptal se Torp.

„Ne. Tady už nic víc dělat nebudeme. Koroner ji odveze rovnou na soudní patologii. Pojedeme za nimi.“ Anton vzhlédl na ty bílé potvory, které kroužily nad nimi. „Zjistí, jestli někdo nahlásil pohřešovanou ženu za poslední...“ Anton si prohlížel šedavou tvář. Položil ženě ruku na krk a opatrně prohmatával svalovinu. „Za poslední tři dny.“

Kapitola 10

Pondělí 8. září, Oslo

JEDINÉ ZVUKY, KTERÉ SE ozývaly ve sklepe osloské nemocnice Rikshospitalet, bylo bzučení zářivek na stropě a šumění ventilace. Na kovovém stole ležel mladý muž se zavřenýma očima. Kůži měl šedou, rty fialové. Na stolku vedle byla připravená elektrická pilka, kterou během odpoledne někdo použije k tomu, aby jeho tělo otevřel řezem ve tvaru Y předtím, než rozpůlí lebku a vyjme z hlavy mozek. Ve složce vedle pilky stálo, že se muž narodil v roce 1993. Starší než Alex, ale mladší než Torp.

„Tohle ale přece není naše mrtvola?“ podivil se tiše Torp.

„Asi bude v chladáku.“

Dveře pitevny se otevřely.

„Jejda, doufal jsem, že něco zakousnu, než se tu objevíte,“ prohlásil patolog. V jedné ruce držel párek v rohlíku, v druhé láhev koly. Tázavě se zadíval na Antona, pak kousl do párku a prohlásil: „Vypadáš příšerně.“ Znovu si hryzl párku. „Prodloužený víkend?“

Mogensi Poulsenovi všichni přezdívali Dán. Na soudní patologii v Oslu pracoval už od začátku osmdesátých let, ale mateřštiny se přesto nedokázal až tak docela zbavit: používal norská slova, dánský přízvuk se ovšem nedal přeslechnout.